

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. Quid de creatione hominis sentiendum sit, & qualis sit eius anima, an incorporea & immortalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

CAPVT IV.

De creatione hominis. ac statu Innocentie.

SECTIO I.

*Quid de creatione hominis sentiendum sit,
& qualis sit eius anima, an incorporea,
& immortalis.*

Post creationem ceterarum omnium rerum, quæ ad mundi constitutionem, & ornatum spectant, sex diebus factam, ipsomet sexto die hominem à Deo creatum seu formatum fuisse, sacra litteræ testantur Gen. cap. 1. & in primis quidem corpus ipsius hominis virtute diuinâ è limo terræ formatum fuisse; tum animam rationis capacem, & expertem corruptionis eadem virtute diuinâ creatam, & corpori inditam fuisse docent c. 2. his verbis: *Formauit Dominus Deus hominem de limo terræ, & inspirauit in faciem eius spiraculum vitæ, & factus est homo in animam viuentem.*

Sunt autem hîc aliqua circa hominis creationem obseruanda.

Primum est, non solum primi hominis, sed etiam omnium aliorum animas singulas immediatè à Deo creari, & corporibus infundi, ac proinde falsum esse, & erroneum id, quod censuit Tertul. (vt refert S. Hieron. in epist. ad Marcell. & Anaplychiam) scilicet animas generari ab animabus parentum, sicut corpora à corporibus, & simul cum semine traduci.

Hæc veritas probatur i. ex scriptura. Pl. 32. *Qui finxit*
figit.

figillatim corda eorum: Zach. 12. Fingens spiritum hominis in eo: Quibus locis ad hanc veritatem probandam utitur S. Hieron. epist. ad Pammach. aduersus errores Ioannis Hieron.

Probatur 2. auctoritate S. Leonis Papæ epist. 93. ad Turrib. vbi expresse dicit: *nimas corporibus uniri non ab alio, nisi ab opifice à Deo, qui ipsarum est creator. Ibidem etiam damnat errorem Origenis asserentis, animas diu ante corporum productionem fuisse creatas; definitque animas hominum non esse, priusquam corporibus à Deo inspirentur: & S. Hilarij lib. 10. de Trinit. ante medium: Anima, inquit, opus est Dei; carnis verò generatio semper ex carne est.*

Est autem hic notanda doctrina S. Thomæ quæst. 118. a. 2. vbi absolute pronunciat hæreticum esse dicere, quod anima intellectiua traducatur cum semine.

Secundum est, animam hominis esse substantiam pure spirituales.

Probatur 1. ex scriptura, in qua vt plurimum anima humana vocatur spiritus: Eccles. 12. *Reuertatur puluis in terram suam, unde erat; & spiritus redeat ad Deum, qui dedit illum: S. Luc. 23. In manus tuas commendo spiritum meum: Gal. 5. Caro concupiscit aduersus spiritum.*

Probatur 2. ex Conc. Lateran. sub Innocent. III. c. 1. Vbi definitum est, *vitamque creaturam, spirituales, & corporales conditam esse à Deo, angelicam videlicet & mundanam: & deinde humanam, quasi communem ex spiritu, & corpore constantem.*

Probatur 3. ex SS. Patribus, qui passim pro certo affirmant, animam hominis esse spiritum incorporeum, maxime S. Aug. qui varijs in locis contrariam sententiam refutat vt lib. de hæresibus hæresi 86. & lib. 10. de Gen. ad litt. cap. 24. & seqq. vbi errorem Tertul. animam corpoream asserentis, confutat & epist. 28. ad S. Hieron. vbi sic loquitur: *incorpoream esse animam mihi fateor esse persuasum (& paucis interiectis) Neque hæc perinde loquor, vt te, quæ tibi nota sunt, doceam, sed vt aperiam, quid firmissime de*

mè de anima teneam : eandem veritatem probat S. Hier. in c. 10. S. Matth. ex illis Christi Domini verbis: *Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.* In eadem etiam sententia sunt S. Greg. Papa Lib. 21. mor. cap. 2. S. Greg. Nazianz. A pologetico i. non longe ab initio, S. Ambr. Lib. de Noë & circa cap. 25. & Lib. de bono mortis cap. 9. & communiter omnes alij.

Tertium est, animam humanam, cum sit spiritualis, esse quoque à corpore independentem, ac proinde immortalem.

Hæc veritas constat 1. ex scriptura, quæ innumeris propè in locis id asserit, vt Sap. 2. *Nec iudicauerunt honorem animarum sanctarum. Quoniam creauit Deus hominem inextinguibilem*: & cap. 3. *Iustorum anime in manu Dei sunt, & non tanget illos tormentum mortis*: 2. Cor. 5. *Audemus, & bonam voluntatem habemus magis peregrinari à corpore, & presentes esse ad Dominum.*

Constat 2. ex Conc. Lateran. sub Leone, in quo id expressè definitum est his verbis: *Damnamus, & reprobamus omnes asserentes animam intellectuam mortalem esse, aut unicam in cunctis hominibus; & hæc in dubium vertentes.*

Constat 3. ex S. Dion. cap. 4. de diu. nom. vbi dicit *animas humanas esse intellectuales, & habere substantialem vitam inconsumptibilem*: & S. Ambrosius citato Lib. de bono mortis cap. 9. & communiter alij SS. Patres ex eo, quod anima spiritualis sit, inferunt, & probant illam esse quoque incorruptibilem, & immortalem.

Varijs etiam rationibus hæc veritas à Philosophis, & Theologis probari solet; quæ rationes petuntur tum ex ipsius animæ potentiarumque eius præstantia, ac vi operatrice illimitata, quæ in omnes res existentes & possibile tanquam in obiecta sibi propria ferri potest; quod quidem formis materialibus nusquam competit, vt inductione constat: tum ex naturali appetitu beatitudinis ipsi animæ indito, quod frustra esse dici non debet; nec tamen vllis bonis creatis in hac vita expleri potest, vt experientiâ satis est compertum: tum ex operationibus quibus-

quibusdam ipsius animæ à corpore omnino independentibus, quales sunt plurimæ cogitationes rerum vniuersalium, aut purè spiritualium; si enim anima operari potest independentè à corpore, poterit etiam esse independentè ab eodem, cum (iuxta receptum axioma Philosophorum) modus operandi sequatur modum essendi. Tum denique ex consideratione diuinæ iustitiæ; cum enim plurima opera mala ab hominibus committantur, ob quæ nullam in hac vita pœnam luunt; multa etiam opera bona exerceantur à iustis, ob quæ nullam à Deo recipiunt mercedem; hinc sequitur aliam esse vitam, in qua à Deo summè iusto, & malis supplicium debitum, & bonis præmium meritum retribuitur: hoc argumento vsus est S. Chryl. serm. 4. de prouidentia: *Si, inquit, nihil est post hanc vitam, ne Deus quidem est; sin Deus est, iustus est; quod si iustus sit, pro dignitate unicuique retribuet.*

Quartum denique in creatione hominis obseruandum est, quâ ratione dicatur factum illum esse ad imaginem, & similitudinem Dei. S. Aug. tract. 3. in S. Ioan. existimat id esse, quia mente rationis capaci præditus est: S. Hieron. epist. 146. quia voluntatem habet liberam, quam in vtramuis partem flectere potest: S. Ambr. Lib. de bono mortis cap. 5. hanc Dei similitudinem, & imaginem in virtute constituit: *Fuga malorum, inquit, similitudo Dei est, & virtutibus imago Dei acquiritur*: S. Ioan. Chrysof. hom. 19. in Gen. in imperio & dominatu, quem homo super animantes, aliasque creaturas sibi inferiores à Deo accipit.

Possunt conuenientissimè hæ & aliæ similes SS. Patrum sententiæ simul iungi, ita vt ad perfectam imaginis & similitudinis cum Deo in anima humana complendam rationem, singulæ aliquid conferre censeantur, atque ita homo dicatur esse ad imaginem, & ad similitudinem Dei factus, in quantum est rationis capax, arbitrij libertate præditus, imperio & dominatu in creaturas sibi inferiores à Deo donatus, & virtutum ac sanctitatis decore ornatus.